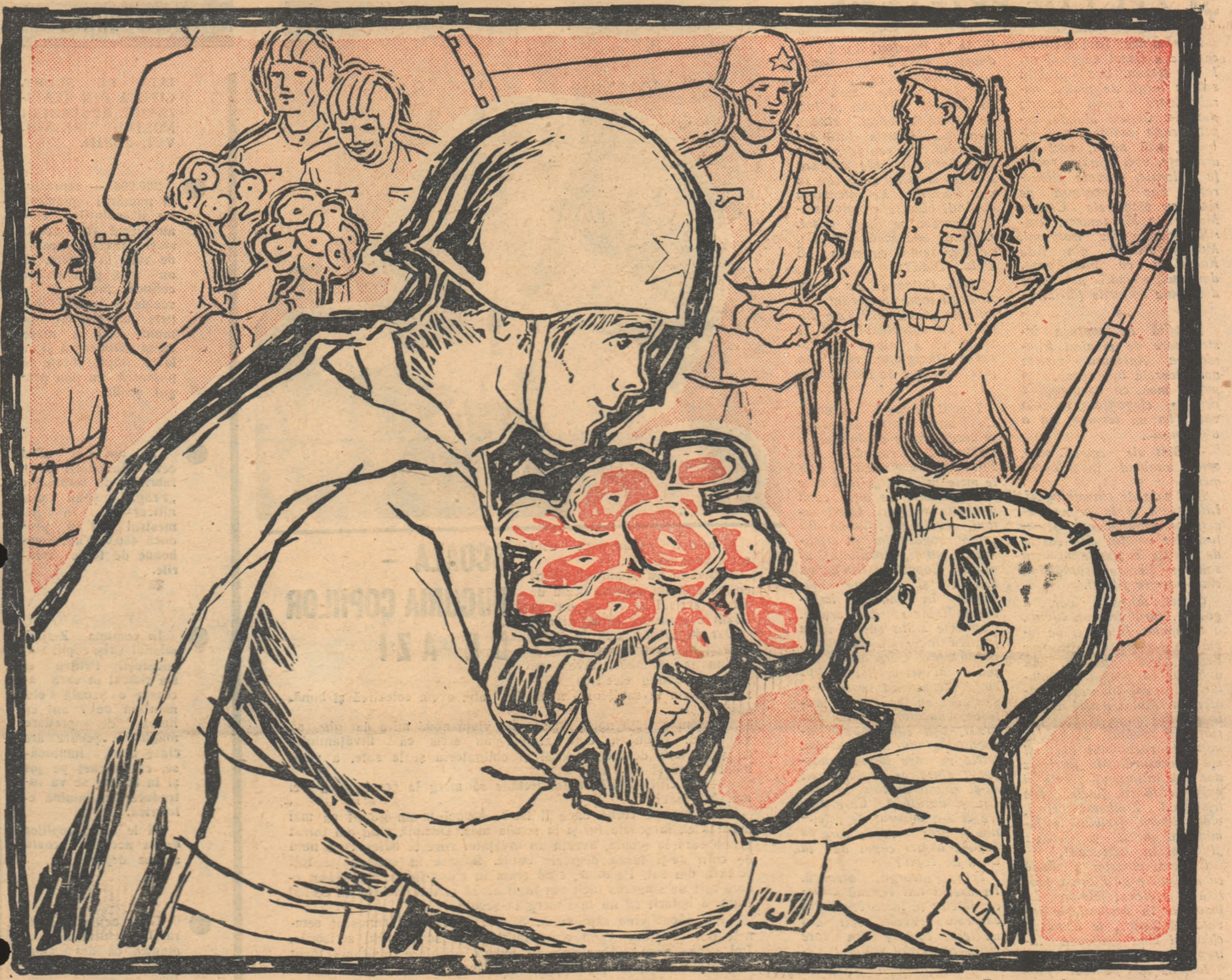
Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX.
nr. 34 (664)
joi 21 august
1958
8 pag. 30 bani

Trăiască 23 August ziua eliberării patriei noastre de sub jugul fascist

Desen de N. Zamfir

URARE DE 23 AUGUST

La mulți ani, la mulți ani fericiți și pașnici, patrie liberă, patrie minunată, leagăn al vieții noastre bogate și demne; încîntare a ochilor și inimilor noastre; grădină fermecată, pe roadele căreia sînt stăpîni toți cei ce muncesc cu hărnicie; casă cu ferestre însorite, unde oricare prieten e primit cu dragoste de frate, dar la care nici să nu îndrăznească să rîvnească dușmanul; senin sub care se înfrățesc cîntecele bucuriei noastre și zboară, spre a deveni fapte, visurile noastre înaripate!

La mulți ani, milioane de constructori entuziaști ai socialismului, care, sub conducerea înțeleaptă a Partidului, înfăptuiți prin luptă și muncă fără seamăn visul de veacuri al poporului nostru!

La mulți ani, copii, mlădițe scumpe, harnici, săritori și veseli purtători ai cravatelor roșii, voi ce vă pregătiți să deveniți asemenea comuniștilor, oameni neînfricați, care slujesc cu credință fierbinte patria și sînt legați cu o dragoste de frate de prietenii din marea și glorioasa familie a țărilor socialiste, fericirea omenirii întregi!

A sosit 23 August, copii, cea mai luminoasă sărbătoare națională a oamenilor muncii din țara noastră, piatră de hotar în istoria zbuciumată a poporului nostru. Acum 14 ani, în timp ce Armata Sovietică pricinuia înfrîngeri zdrobitoare hitleriștilor și pornea ofensiva eliberatoare pe pămîntul țării noastre, Partidul Comunist din Romînia a organizat și condus insurecția armată și a chemat la luptă toți patrioții, răsturnînd de la cîrma țării pe fasciști. La 23 August 1944 a trăit patria noastră prima ei zi liberă. Și de atunci, oamenii muncii, sub conducerea Partidului, au întărit și au îmbogățit patria, așa cum pot s-o facă numai cei care se bucură de libertate.

Cer permisiunea „Scînteii pionierului" de a mă adresa astăzi, ridicînd pentru ei paharul, îmbrățișîndu-i și strîngîndu-i la piept cu toată dragostea, urîndu-le la mulți ani, celor care, născuți în zbuciumatele și eroicele zile ale lui august 1944, împlinesc azi 14 ani și sînt de-o vîrstă cu patria liberă!

Mulțimi, păduri sonore, reinviind speranțe,
Le-a ridicat Partidul, prin flacără și fum
Și apărat-au țara cu lutul ars de gloanțe
Cu fiecare casă, cu fiecare drum...

Noi temelii, mai albe și libere-au urcat
Spre cerul unde uliul fascist își frînse zborul.
Pe prietenii sovietici, cu flori i-a-ntîmpinat
Int ia oară gazdă in țara sa poporul...

Mă emoționează, dragii mei, această fericire a voastră, fericirea de a nu fi trăit nici o zi, nici o clipă, sub robie, fericirea de a fi crescut odată cu noile uzine, orașe și cartiere, odată cu cele dintîi pămînturi înfrățite ale gospodăriilor agricole, legănați de cîntecele care slăvesc viața și lumina, adevărul și dreptatea, prietenia și dragostea!

Mă emoționează, dragii mei, clipele pe care le trăiți acum, cînd vă pregătiți să schimbați cravata roșie cu carnetul de utemist, intrînd în armata tînără și entuziastă a acelor care duc mai departe drapelul înroșit de sîngele viteaz al utecistilor; armata tînără și entuziastă, care în toți acești ani, răsplătind marea grijă a Partidului, s-a aflat în primele rînduri, alături de comuniști, pe cele mai înalte schele ale uriașului șantier care a devenit patria noastră.

Mă emoționează, dragii mei, acum cînd vă alegeți drumul în viață, dorința voastră de a nu ocoli nici o muncă, ba, de a porni să vă faceți ucenicia acolo unde e mai greu, unde se cere cea mai mare răspundere, acolo unde se dă cea mai fierbinte bătălie pentru socialism.

Organizația comunistă a copiilor v-a arătat din prima zi ce înseamnă să porți numele de pionier. Să fii pionier — înseamnă să fii primul care sare cînd e în primejdie un prieten, primul de a cărui hotărîre și tărie de luptător să se teamă dușmanul, primul care răspunde „sînt gata întotdeauna" oricînd patria are nevoie de el. Să purtați și mai departe neîntinat acest nume, prieteni, și să vă bucurați toată viața că ați avut fericirea să-l primiți, că ați jurat solemn să fiți credincioși poporului nostru, cauzei Partidului Muncitoresc Romîn, că ați făgăduit să învățați, să munciți și să vă comportați astfel încît să deveniți cetățeni demni ai patriei noastre.

Nu mai am vîrsta voastră, scumpi sărbătoriți, dar dacă va fi să mai trăiesc un an sau o sută alături de voi, voi simți eu însumi nemărginita voastră fericire.

La mulți ani, prieteni, și dacă nu veți uita nici odată că aveți vîrsta patriei libere, fiți siguri că nici un vis de al vostru nu va rămîne neîmplinit și vă veți putea mîndri că trăiți cu fruntea sus, așa cum trăiesc, luptă și muncesc cei mai minunați oameni de pe pămînt, comuniștii!

OCTAV PANCU-IAȘI

Viața fericită a copiilor noștri

O ZI, O EXCURSIE, ȘI ZECI DE PRIETENE...

Am ajuns. Iată clădirea cenușie a Casei de copii nr. 1 din Buzău. Urc grăbită scările largi, de piatră, nerăbdătoare să-mi cunosc gazdele. Capete blonde, capete brune, castanii, ochi albaștri, ochi negri, voci îndrăznețe, voci sfioase, rochițe înflorate, cravate pionierești... Fac cunoștință pe rînd, cu pionierele Coman Maria din Maramureș, Arariți Marusea din Botoșani, Mustafa Halidé din Ada Kaleh, și cu încă zece, douăzeci, treizeci de fetițe din toate colțurile țării...

★

Insoțită de tovarășa instructoare de pionieri Rimniceanu Anișoara, vizitez dormitoarele luminoase, cu paturi moi, cu covoare, cu perdele elegante. Ici-colo văd ba un iepuraș, ba o o păpușă...

— Sint ale celor mici, spune zîmbind însoțitoarea mea.

Iată sala de cinematograf. Intunecată și la prima vedere oarecum severă. Și totuși cîte emoții, cîte cascade de rîs cunoaște această sală în fiecare săptămînă cînd sosește filmul.

Clasele miros a var, a gaz, a ceară. Intr-un cuvînt, a curățenie. Iată aici pe tablă un nume: Kotzbaker Erika. *„N-are părinți. Au dispărut în timpul războiului, îmi spune tovarășa Rimniceanu. Multe dintre elevele noastre și-au pierdut părinții în război". Negre, amintirile războiului vin și mă impresură. Mă întristez dar mă întîmpină vesele și guralive iarăși, fetele. Jos tristețea! Zîmbetul, rîsul, viața liberă, fericită le luminează ochii și fețele: „Plecăm în excursie!"*

Coloana elevelor e păzită cu strășnicie de Florică. Florică e prietenul fetelor. Le însoțește în excursii, le învață să înoate, le urmează chiar și cînd vizitează întreprinderi și fabrici...

Iată-ne în pădure. Florică latră cît îl țin puterile (Cred că ați înțeles că Florică e un cățel).

Mîncăm pe săturate fructe acrișoare, stăm pe iarbă la taifas. Aflu o sumedenie de lucruri: despre excursia organizată în țară, despre zilele petrecute în vacanță la Sinaia, despre colegele plecate în tabăra internațională de la Balaton, lîngă Budapesta, despre carnavalul și serbările ce le vor da în cinstea zilei de 23 August. Alergăm la lac, ne urcăm în bărci, rîdem, glumim... Marusia cîntă din muzicuță. Cu sau fără voia lui, Florică trebuie să facă o baie, aruncat de Stela, în apa limpede... Ne întoarcem cîntînd, obosite și înfometate. Trecem pe lîngă spital. O fată îmbrăcată în alb, ne face semne cu mîna: „E Dida! Dida!"

Gata. Coloana s-a rupt. Aleargă toate la gardul spitalului: „Cînd vii? Te-a durut? Te așteptăm!" Mi se spune că e colega lor Popescu Gherghina, care și-a făcut operație de amigdalită.

★

Trenul aleargă, aleargă. Cu fruntea lipită de geam, privesc jerbele de lumini ce strălucesc la rafinăriile din Ploiești. Mă gîndesc la noile mele prietene și fără voie îmi amintesc de alți copil din alte vremuri. Copii orfani, nevoiți să trăiască din „mila" bogătașilor, în orfelinate, bătuți, insultați, umiliți. Copilărie tristă cu lacrimi și suspine înăbușite în inimile îmbătrînite înainte de vreme. Copilărie silită să-și plece fruntea încărcată de visuri, la pămînt... Care dintre copiii de atunci ar fi îndrăznit să gîndească că peste cinci sau zece ani va ajunge profesor, educator, inginer sau artist, așa cum mi-au împărtășit gîndurile lor astăzi, fetele pe care le-am cunoscut?! Care ar fi îndrăznit să-și spună deschis gîndurile și dorințele? Care dintre ei s-a bucurat de prietenia și dragostea de care se bucură astăzi copiii de la Casa de copii?

Trenul aleargă, aleargă. In urechi îmi răsună cîntecul fetelor la întoarcerea din excursie: „Veniți copii din multele cămine! In care viața nouă noi trăim! Veniți să mulțumim cum se cuvine! Partidului pe care îl iubim!"

Da, să mulțumim din suflet celor care au luptat și și-au vărsat sîngele pentru aceste zile luminoase, pentru această copilărie fericită, pentru întruchiparea visurilor noastre, — să mulțumim din suflet, Partidului.

IOANA ZAMFIR

ȘCOALA — BUCURIA COPIILOR DE AZI

E pentru prima oară cînd scriu unei redacții.

Niciodată nu m-am gîndit că eu, care m-am deprins tîrziu de tot cu scrisul și cititul, am să trimit o scrisoare la un ziar.

Dar în ultimii ani, în viața mea și în satul nostru s-au făcut multe schimbări. Avem pe la case lumină electrică, difuzoare, avem în sat școală nouă de 7 ani, avem colectivă și bună stare.

Ducem o viață nouă. Și această viață nouă mi-a dat ghes să vă scriu. Deunăzi, cînd ziarele au scris că învățămîntul de șapte ani devine general și obligatoriu și la sate, a venit băiatul meu și mi-a zis:

— Ai citit, tată? Acum trebuie să merg la școală încă trei ani. Mă lași?

Mai încape vorbă dacă îl las? Atunci m-am gîndit eu mai mult la el, la școala lui și la școala mea. Demult, cînd am intrat prima oară la școală, aveam un învățător care te batea cu o nuia de corn de-ți făcea degetele butuc. Băgase în sperieți pe toți școlarii din sat. Pe mine, cînd eram în clasa întîia, m-a bătut odată atît de sîngeros încît am fugit acasă și tata, văzînd în ce hal eram, a hotărît să nu mai merg la școală.

Am zăcut vreo săptămînă. Și-atît. N-am mai cunoscut semnele din abecedar. Cînd eram militar îmi scriau alții scrisorile. Imi venea greu! Abea în anii puterii populare, cînd s-a făcut altă ordine în școli, m-am dus la alfabetizare. Acum știu să citesc și eu. La noi, cum am mai spus, este școală. Și băiatul meu, Sandu, e într-a patra. Să termine șapte clase și de i-o plăcea, îl dau mai departe, la școala medie! Gîndul ăsta îl nutresc în mine și-mi umple inima de bucurie.

Mai de mult n-a fost școală și pentru de-al de noi. Pentru Sandu al meu este. Și învață bine. Mi-a spus și tovarășul profesor că învață bine.

Asta e bucuria și mîndria mea de părinte. Și o scriu la ziar, pentru toți colegii lui Dan și pentru părinții care se mîndresc și se bucură la fel ca mine!

NICOLAIE DAN
com. Șoldanu

PENTRU VOI, COPII!

IATĂ PE SCURT, CITEVA DIN REALIZĂRILE REGIMULUI NOSTRU PENTRU VOI, COPIII.

- **200.000 — reprezintă numărul pionierilor și școlarilor care au plecat anul acesta să-și petreacă vacanța de vară în tabere. Ei au avut prilejul să colinde țara, să se scalde în apele limpezi ale rîurilor de munte sau la mare, să se odihnească și cu forțe împrospătate să pășească din nou pragul școlii.**

- **...Și am mai aflat ceva. Muncitorii de la fabrica de bomboane „Fraga" și-au planificat ca în trimestrul III să producă 450.000 kg. bomboane de toate felurile.**

- **In comuna Zerind, raionul Criș, copiii sînt bucuroși. Pentru ei s-a ridicat în vara aceasta o Școală elementară de 7 ani cu limba de predare maghiară. Școala are clase mari, luminoase, cu parchet pe jos și în curînd se va introduce și lumină electrică.**

  Să le urăm, copiilor de la această școală succes deplin.

- **Chiar acum Editura Tineretului ne comunică că din anul 1948 pînă la 30 iunie 1958 au apărut pentru copii 1554 titluri de cărți cu un tiraj de 29.599.705 exemplare... Și în curînd vă așteaptă alte surprize.**

- **...Și veștile continuă. In raionul Grivița Roșie, din Capitală, anul acesta va fi dată în folosință o nouă construcție. Este vorba de Școala de 7 ani nr. 52. In ce privește Școala de 7 ani nr. 184 „Vasile Roaită" din raionul Grivița Roșie, Școala de 7 ani nr. 67 din raionul 23 August, ele își vor lărgi spațiul cu cîte 5—6 și 8 săli de clasă, iar la 11 școli din Capitală se va introduce gaz metan.**

- **...2.549.000 lei au fost alocați pentru executarea unor reparații capitale la 9 școli din Capitală. In acest scop, numeroși zidari, zugravi și vopsitori s-au angajat ca pînă la 23 August să termine lucrările de reparații.**

Minunate sînt excursiile pionierești

Mărturii din zilele eliberării

Grupuri de oameni ai muncii, ostași, studenți, elevi — mulți dintre ei pionieri, din Capitală sau veniți din alte orașe și sate ale țării, își îndreaptă în aceste zile pașii spre Muzeul de Istorie a Partidului. Cu un simțămînt deosebit, pășesc ei acum, în ajunul marii sărbători a eliberării — 23 August, prin acea sală care înmănunchiază mărturii vii ale zilelor fierbinți de luptă din august 1944. Fiecare document, fotografie sau machetă din această sală îți întregește imaginea despre zilele acelea memorabile, cînd în condițiile înaintării victorioase a Armatei Sovietice, Partidul Comunist a organizat și condus acțiunea coordonată a forțelor patriotice populare și a armatei romîne care a dus la înlăturarea regimului tîlhăresc militaro-fascist, deschizînd poporului nostru drumul spre împlinirea năzuințelor sale de libertate, pace și bunăstare.

Iată, pe un perete, se văd cîteva manifeste ale P.C.R. din 1944. Păstrează urmele trecerii lor din mînă în mînă. „Citește !... și dă-l mai departe" ! — așa scrie pe manifestul de 1 Mai al Frontului Unic Muncitoresc. Menirea lui era să ajungă în mîini cît mai multe și să ducă în inimile mulțimii cuvintele de ordine: **„Pace imediată. Răsturnarea guvernului Antonescu, formarea unui guvern național din reprezentanții tuturor forțelor antihitleriste. Izgonirea armatelor hitleriste din țară, sabotarea și distrugerea mașinii de război germane. Sprijinirea Armatei Roșii eliberatoare. Pentru o Romînie liberă, democratică și independentă !"...**

„Armata Roșie vine..." coperta și cîteva pagini din broșura editată de Comitetul Central al Partidului Comunist din Romînia în 1944, în zilele cînd trupele sovietice dădeau necruțătoare lovituri hitleriștilor. Armata Roșie vine ! Găsești în aceste trei cuvinte ca și în toate foile broșurii, bucuria apropierii Armatei Sovietice eliberatoare, avertismentul necruțător dat cotropitorilor hitleriști și trădătorilor de țară din slujba lor, precum și chemarea la luptă adresată forțelor patriotice ale poporului nostru.

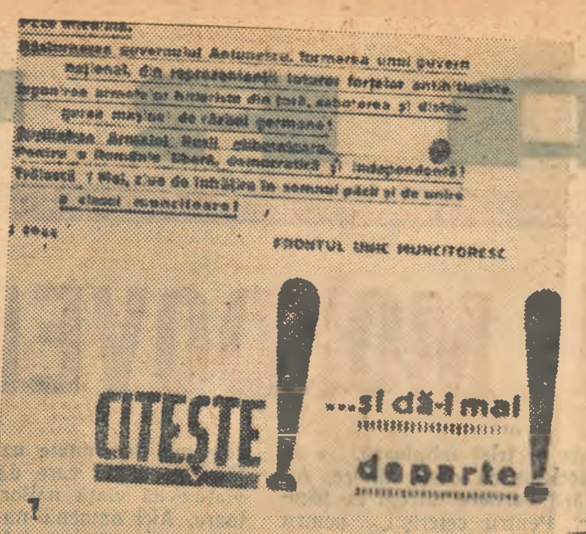
Cuvîntul Partidului Comunist găsește răsunet. In diferite părți ale țării, în toată regiunea subcarpatică, în Delta Dunării, în Nordul Transilvaniei, în Banat, în Moldova și în alte locuri, intră în acțiune partizanii. Se găsesc aici în muzeu documente care vorbesc despre acțiunile grupărilor de partizani „Carpați", „Mărăști", „Tudor Vladimirescu" care au făcut să sară în aer trenuri încărcate cu muniții și trenuri petrolifere destinate frontului hitlerist. Masele muncitoare își strîng tot mai mult rîndurile în jurul Partidului Comunist care a pornit să pregătească insurecția armată. O fotografie înfățișînd o casă ca multe altele... Casa există și azi, în București, pe strada Armenească. Aici, din inițiativa P.C.R. s-a creeat în noaptea de 13-14 iunie Comitetul Militar Revoluționar care avea să organizeze insurecția în cele mai mici amănunte. Și pot fi văzute printre documente schițe de luptă întocmite de acesta care prevedeau blocarea, atacarea și cucerirea în primele momente ale declanșării insurecției armate a Președinției Consiliului de Miniștri, și Marelui Stat Major, Prefecturii Poliției, Poștei și Telefoanelor, Legației și Comandamentului German, Birourilor Gestapo-ului...

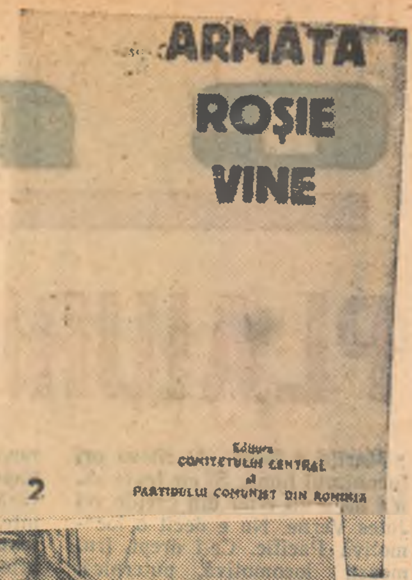
In după amiaza zilei de 23 August, o formație de luptă patriotică împreună cu armata au arestat la palat pe Ion și Mihai Antonescu, călăii poporului romîn. In seara aceleași zile au fost arestați și alți miniștri din guvernul militar. In cursul nopții au fost excortați cu toții și închiși într-o casă conspirativă din cartierul Vatra Luminoasă a Partidului (macheta acesteia e de asemenea expusă în muzeu). După aceasta insurecția armată s-a desfășurat larg. Despre aceasta vorbește și harta dispozitivului de luptă a formațiunilor patriotice din București. Comitetul Central al P.C.R. și Comandamentul Formațiunilor Patriotice s-au adresat în apeluri înflăcărate muncitorilor, țăranilor, intelectualilor cinstiți de a lupta cu arma în mînă pentru alungarea hitleriștilor din țară. In chemarea „Către toți cetățenii Capitalei !" cu care apărea primul număr legal al ziarului patriotic „Romînia liberă", se spune: „Armata sovietică eliberatoare se apropie ! Infrîngerea nemților este sigură ! Pentru aceasta e nevoie ca toți acei care sînt în stare să poarte arme să se prezinte imediat la Comandamentul formațiunilor de luptă patriotice din Parcul Filipescu, spre a fi înarmați."

Insurecția armată a forțelor patriotice din țara noastră, care pornind din București s-a întins apoi pe Valea Prahovei, în Dobrogea, în porturile dunărene în alte locuri — a ieșit învingătoare. Capitala patriei noastre a putut astfel să întîmpine cu bucurie trupele sovietice eliberatoare. Cîteva fotografii expuse la muzeu surprind momente emoționante ale întîlnirii maselor populare din București cu ostașii roșii. In cinstea Armatei Sovietice eliberatoare, Partidul Comunist a organizat la 30 august un miting. Primul miting organizat de Partidul nostru în libertate, după douăzeci de ani de ilegalitate. In fotografia ce înfățișează mulțimea adunată la acest mare miting, se văd muncitori veniți de-a

ION LUPESCU
lector la Muzeul de Istorie a Partidului

(Continuare în pag. a 6-a)

1. Manifestul C.C. al P.C.R. cu privire la realizarea Frontului Unic Muncitoresc (1 Mai 1944)

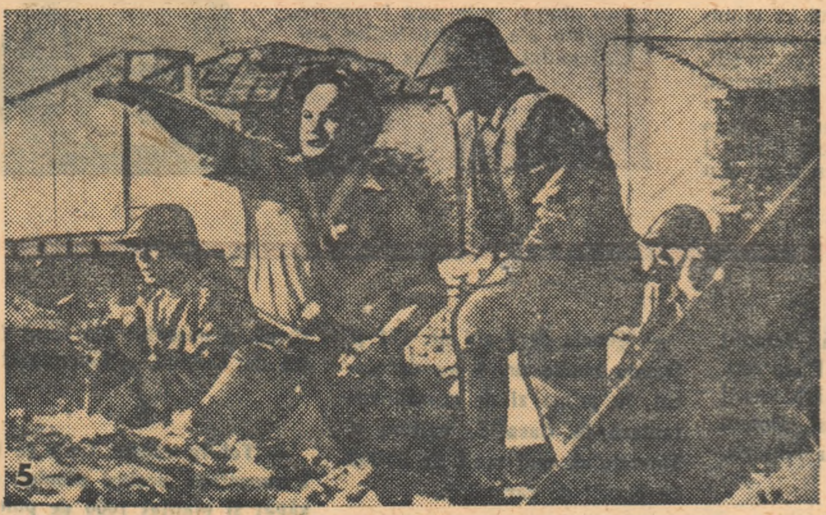
2. Coperta broșurii „Armata Roșie vine" editată de C.C. al P.C.R. (1944)

3. Casa din str. Armenească nr. 15 în care a fost creeat din inițiativa P.C.R. Comitetul Militar Revoluționar.

4. Primul număr legal al ziarului patriotic „Romînia liberă" apărut în august 1944.

5. Forțele patriotice populare izgonesc pe cotropitorii fasciști germani.

6. Populația Capitalei salută Armata Roșie eliberatoare.

RAPORTĂM PARTIDULUI

La construcția noii școli

In cartierul nostru se construiește o nouă școală de 7 ani. 23 August o va găsi terminată pentru că muncitorii au lucrat cu spor și cu tragere de inimă.

Să știți, însă, că alături de ei am lucrat și noi, pionierii și școlarii din cartierul Laminorul. Am cărat cărămizi și mortar pentru zidari, am scos cuiele din scîndurile aduse pentru cofraje și schele, am săpat gropi pentru gard. I-am chemat alături de noi și pe copiii mai mici din cartier, ca să ajute și ei, atît cît pot, la construirea școlii noi.

Muncitorii de la construcție au fost bucuroși de ajutorul nostru, înconjurîndu-ne cu căldură și prietenie.

NICOLAIE PARASCHIV
elev al Școlii tehnice de exploatare C. F. R. Cartierul Laminorul-București

Și noi am răspuns la chemare

Chemarea adresată nouă, pionierilor, de a strînge maculatură care e trebuitoare industriei de hîrtie, a ajuns și la noi, în satul Cardon din Delta Dunării. Satul nostru-i mic și școala-i mică și sîntem cu toții abia 13 pionieri. Dar am dorit cu toții să nu ne lăsăm mai prejos decît alți pionieri din alte părți și să strîngem și noi maculatură.

Pînă la urmă am strîns 50 de kilograme de hîrtie ! A fost o adevărată întrecere !

După aceasta, chiar a doua zi, am hotărît să strîngem și fier vechi. Pînă pe înserat am reușit să adunăm o cantitate de 700 de kilograme.

ANDREI BANDUROVSCHI
Șc. elem. Cardon, raionul Tulcea

CARTEA

PLAIURI MOLDOVENE

Marița a făcut de cîteva ori înconjurul lumii. Și cu toate astea nu e un erou din cărțile lui Jules Verne. Nu e decît o locomotivă Pacific. Ce-i drept, frumoasă locomotivă, puternică. Un mamut de oțel negru și strălucitor cu bielele ca niște labe uriașe, în necontenită mișcare.

Ei, dacă ar putea povesti Marița cîte a văzut ea, zburînd ca vîntul, zi și noapte, pe șinele fără sfîrșit... Dar o locomotivă care povestește nu s-a mai pomenit. In schimb, curioșii ar putea sta de vorbă cu altcineva: cu omul acela în vîrstă, dar voinic și bine legat, care suie scărița cabinei, în timp ce Marița pufăie mulțumită fiindcă și-a recunoscut stăpînul. E mecanicul Gheorghe Popovici.

Să presupunem că voi, curioșii, ați da buzna trăgîndu-l de colțurile bluzei și l-ați ruga:

— Nene Popovici, istorisește-ne și nouă ce-ai văzut înconjurînd pămîntul. Spune-ne despre tigrii din Zanzibar, despre zăpezile Himalaiei, despre caii sălbatici ai preeriilor...

Fără îndoială că mecanicul ar zîmbi, i-ar mîngîia unuia ciuful și v-ar răspunde cu blîndețe:

— D-apoi n-am ce vă spune despre asta, măi mînjilor. Fiindcă eu cu Marița mea n-am umblat prin străinătăți. Ocolul lumii l-am făcut într-alt chip: punînd cap la cap kilometrii pe care i-am străbătut cu ea în șase ani pe meleagurile astea moldovene.

Poate pe fețele unora va pluti o undă de dezamăgire. Poate. Dar nu-i bine să se pripească. Fiindcă din toate cîte le-a văzut mecanicul Gheorghe Popovici s-ar putea scrie o carte. O carte mai minunată decît toate cărțile de peripeții și întîmplări nemaivăzute. Cartea luminoaselor prefaceri ce s-au înfăptuit în anii noștri liberi pe plaiurile moldovene. Cîteva din filele ei, file de gînd și amintire, le vom cutreera împreună, mistuind distanțele, prin îngăduința și bunăvoia Mariței, cea cu labe de oțel.

Uzina albă

Pornim chiar din bătrînul tîrg al Iașilor. „Bătrîn"? A fost. L-au întinerit vremurile cele noi. Străzile orașului, cenușiu și trist odinioară, s-au împodobit cu case mîndre. Au răsărit cartiere întregi de locuințe. Pentru ceferiști, pentru textiliști, pentru cei de la fabrica de antibiotice.

Sînt la Iași multe fabrici spre care muncitorii orașului își îndreaptă cu bucurie pașii, în zori. Cea mai nouă și cea mai vestită e însă fabrica de antibiotice. S-a înălțat acolo cu puțini ani în urmă. Pentru făurirea ei ne-a dat sprijin frățesc poporul sovietic care a trimis utilaje și specialiști. E o cetate a vieții fabrica aceasta și intri cu sfială parcă în cuprinsul ei. Retorte, vase uriașe, filtre, țevi, cuptoare, aparate, laboratoare, sînt cu toate arterele unui gigantic organism care pulsează spre atîtea colțuri ale țării, și ale lumii chiar, binefăcătorul praf alb închis ermetic în fiole. Au apus pentru totdeauna vremurile cînd în țara noastră mii de copii piereau din pricina lipsei de medicamente. Penicilina, streptomicina și alte medicamente romînești fac adevărate minuni, salvînd viețile bolnavilor. Faima și prețuirea acestor medicamente a trecut de mult hotarele.

Orașul unde nu se întîmpla nimic

Cine dintre voi n-a văzut un rulment? E ca o jucărie: două cercuri de oțel, cu bile zglobii la mijloc. Unii poate v-ați făcut și trotinete din ele. Dar poate nu toți știu cît de importantă e „jucăria" aceasta pentru viața mașinilor și motoarelor. Tractoarele care brăzdează cîmpul, autocamioanele ce transportă mărfuri pe șosele, motoarele care pun în mișcare uzine, toate ar deveni niște fierării neînsuflețite fără aceste mici cerculețe de oțel. Odinioară, rulmenții se importau cu bani grei din alte țări. Romînia era socotită țară de plugari, iar guvernanții de atunci, care primeau bacșișuri împărătești de la industriașii străini, n-aveau nici un interes să clădească la noi o fabrică de rulmenți. Dar iată că minunea aceasta a înfăptuit-o azi poporul, în frunte cu comuniștii. Fabrica s-a înălțat. La Bîrlad. Un oraș moldovean despre care se spunea pe vremuri: „Acolo nu se întîmplă nimic". Bîrladul se mîndrește azi cu una din cele mai însemnate uzine ale țării. O uzină care dă și ea viață: dă viață miilor de motoare. Aici oamenii nu poartă halate albe. Poartă salopete albastre, cenușii. Ca strungarul Mircea Obru, unul din cei mai buni lucrători ai fabricii. Cu bascul dat pe ceafă, aplecat atent asupra manetelor mașinii, el șlefuiește neîncetat fermecatele verigi pe care motoarele — pacienți le așteaptă. Și harnici ca el sînt mulți. Intreg colectivul fabricii. S-au angajat cu toții ca în acest an să dea o producție de rulmenți cu 7.500.000 lei mai mare decît cea prevăzută în plan. Și o vor da!

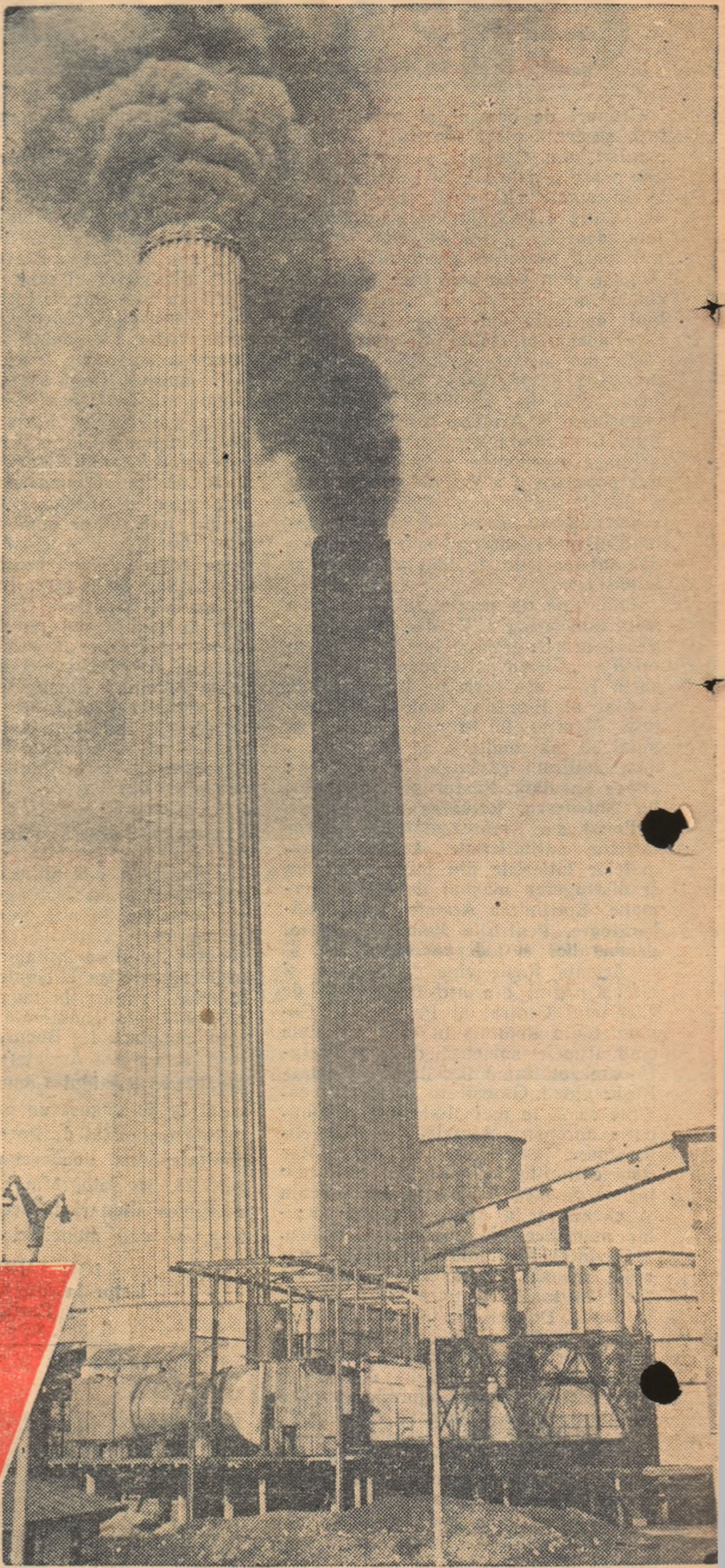
Cuvîntul Partidului

Mulți, nenumărați sînt giganții de beton și oțel care au crescut acolo, pe pămîntul Moldovei, mărturii ale socialismului. Ar fi de ajuns să pomenești despre hidrocentrala de la Bicaz, care te copleșește prin măreția ei. Mii de oameni au muncit acolo cu eroism, domolind apele Bistriței, străpungînd stînci de cremene, ca să dea patriei mai multă lumină. La fel de eroic au muncit și constructorii marelui laminor de la Roman altă mîndrie a industriei noastre.

Pretutindeni, cuvîntul Partidului a fost îmbărbătare, a fost izvor nesecat de tărie, de dîrzenie, de fapte mari.

Cu ochii lui, purtat de neostenita Mariță, mecanicul Gheorghe Popovici a văzut toate acestea de-a lungul anilor. A văzut crescînd uzine, acolo unde altă dată era doar pustiu și sărăcie, a văzut munca stăruitoare, avîntată, a constructorilor socialismului. Și a scris-o în inima lui. Fiindcă și el e unul din acești făurari.

VASILE MANUCEANU

Termocentrala de la Doicești, una dintre cele mai frumoase biruințe ale constructorilor socialismului din patria noastră.

Noi, pionierii din raionul „Grivița Roșie" din București, acum, în preajma sărbătoririi luminosului 23 August, sîntem gata să raportăm, cu mîndrie, Partidului:

★

— Unitatea de pionieri nr. 6 a strîns și predat 2500 kg de fier vechi. Banii primiți au fost depuși la contul Casei de Cultură a Tineretului ce va fi terminată la 20 august.

— Școala de 7 ani nr. 171 și Școala medie nr. 4 au descărcat, în prima zi de muncă voluntară la Casa de cultură a Tineretului, mai mult de 30.000 de bucăți de cărămidă.

★

— Peste 900 de pionieri din Școlile elementare nr. 179, 172, 181, au lucrat, în cadrul lunii de înfrumusețare a raionului, la curățirea de moloz, scînduri, sîrmă, a parcului din jurul Casei de Cultură a Tineretului.

★

— Tot în cadrul lunii de înfrumusețare, aceiași pionieri au săpat și plantat 1000 de puieți.

★

— Pionierii Școlii elementare nr. 187 din comuna Mogoșoaia au strîns în timpul vacanței, de pe tarlaua gospodăriei agricole de stat, 300 kg spice de orz.

★

Acestea sînt numai cîteva înfăptuiri pe care le-am realizat noi, pionierii din raionul „Grivița Roșie" și prin care socotim că și noi, după puterile noastre, am pus o piatră mică la temelia mare și puternică a socialismului ce se clădește azi în patria noastră.

Un grup de pionieri
din raionul „Grivița Roșie"
București

ANILOR!

DACĂ GHIOLUL AR VORBI

Toader Dumitru s-a trezit pe lume argățind. Azi la un chiabur, mîine la altul. Pentru el, exista doar o singură bucurie: ziua în care nu era bătut și înjurat... Dar cum zilele acestea se puteau număra pe degetele unei singure mîini, se poate spune că pînă în anii puterii populare Toader nici n-a cunoscut bucuria. Și are vreo 40 de ani...

Ziua cea mai fericită din viața lui Toader Dumitru, a comunistului Toader, e 2 iunie 1950. Atunci a luat ființă G.A.C. „Olga Bancic" prin unirea de bună voie a celor 64 familii de romîni, tătari, turci, macedoneni, romi... Atunci, odată cu ziua de început a vieții puternicei familii colectiviste, a simțit și Toader că pe lume se poate trăi și altfel.

— Am luptat aprig ca să vedem gospodăria, îmi spune tovarășul Toader.

Văd cu ochii minții lupta care s-a dat atunci, în satul acesta, Palazul Mare, de la marginea Siutghiolului, între bine și rău, între nou și vechi. Ii văd pe comuniștii din Palaz pășind pe ulițele satului, purtînd în inimi și în faptă credința în victoria lor. A fost greu, nespus de greu. Țăranii se urneau anevoie; vorbele otrăvite ale chiaburilor, zvonurile aruncate la colțuri sau în crîșme, îngreunau munca comuniștilor. Dar comuniștii n-au dat înapoi. Zi de zi, neobosiți, ei luminau gîndurile țăranilor, le arătau calea spre singurul viitor fericit: unirea de bună voie în colectivă...

Și astăzi, cînd întreaga comună a pășit încrezătoare pe drumul gospodăriei colective, comuniști ca Toader, Bileca și ceilalți, privesc în urmă, spre anii aceia cînd viața cea nouă abia se năștea...

Milionarii

Ali Akip Amet a îndurat lipsa toată viața lui. Avea 4 copii și se-avea bine cu sărăcia.

— Era sărăcie mare, bre, spune el. Acum e milionar.

Dumitru Lazăr locuia într-o colibă (în adevăratul înțeles al cuvîntului!) Acum, și el e milionar.

Milionară e și familia macedoneană a Polixeniei Culeț.

Milionar e și Toader Dumitru, cel care s-a trezit pe lume argat!

Vi-i de mirare, nu?

Ei bine, și mie mi-a fost. Dar aflați că milionare sînt toate cele 317 familii de colectiviști. Și cum neînscris în colectivă n-a rămas nimeni, milionar e tot satul. Tot satul, la un loc, formează marea familie a colectiviștilor. Și colectiva de la Palazul Mare e bogată.

Fondul de bază („capitalul" colectivei): 2.800.000 lei.

Păsări: 1800. Oi — 850. 120 de bovine, 80 de porci și grăsuni la îngrășat, aproape 30 ha vie, 1.600 ha pămînt cultivabil, 54 ha grădină! La toate acestea, adăugați noile grajduri ale colectivei, cele 2 autocamioane „Molotov" și încă multe altele.

Haina cea nouă a satului

In ultimii 4 ani, la Palazul Mare s-au construit aproape 80 de case. In 1953, s-a construit Parcul comunal. In 1954, creșa și grădinița pentru copiii colectiviștilor. In toamna aceasta, se termină construcția noului Cămin cultural care va avea o sală de spectacole, bibliotecă, cinematograf.

Satul a prins a-mbrăca haina cea nouă, socialistă.

Și-a făcut casă și Lazăr Dumitru. Neamul lui, de romi, părea hărăzit să locuiască numai în cocioabe, colibe sau bordeie. Lazăr a rupt cu „tradiția". Colectiva l-a ajutat să găsească drumul spre fericire, și Lazăr, cu soția și cei 4 copii ai săi, au pornit cu încredere pe acest drum. Și-a durat o casă mare, încăpătoare și ca semn aparte că aceia-i casa lui, și-a învelit-o cu țiglă albastră. Are acum 3 capre, o vacă... „A pășit în rîndul oamenilor"... cum spune singur.

Casă nouă și-a făcut și Ali Akip Amet. De unde bani? Păi, într-un an, Ali și ai săi fac 1000—1150 de zile muncă.

Dacă ghiolul ar vorbi

Am părăsit fericit plaiurile de pe malul Siutghiolului. Și vîntul ce adia dinspre mare îmi susura la urechi, parcă, un cîntec vechi, demult știut, dar care acum s-a schimbat, s-a-nveselit, precum viața oamenilor de pe aci, odinioară săracă și tristă, iar acum voioasă, cutezătoare, plină de bucurie.

Dacă ghiolul ar vorbi...

Dacă ghiolul ar vorbi, multe ar mai povesti. Ar povesti despre oameni fericiți, stăpîni pe rodul muncii lor, despre romîni, și tătari, și turci, și romi, și macedoneni uniți într-o mare familie fericită și, desigur, despre acei oameni minunați care-i îndrumă și le slujesc interesele: comuniștii.

Palazul Mare

ȘTEFAN ZAIDES

ORAȘUL DE LA IZVOARELE JIULUI

La apusul Văii Jiului, sub poalele celor mai sălbatici munți din țara noastră, munții Retezat, acum 200 de ani a poposit un cioban pe nume Uric. Cu el au sosit și neamurile lui, tocmai din părțile Sibiului, întemeind un sat care a luat numele ciobanului: Uricani. Timpul s-a scurs, oamenii s-au înmulțit, satul de ciobani s-a mărit.

Intr-o bună zi, un cioban pe nume Galben Ion al lui Pătru a aprins un foc să se încălzească în preajma oilor. Intr-o vreme a uitat să mai pună lemne pe el și a văzut cu mirare că „arde pămîntul". La așa întîmplare năstrușnică l-a prins frica pe om și-a luat-o la goană, anunțînd tuturor ciudățenia. Au venit oamenii cu donițe și ciubere pline de apă să stingă pămîntul. N-aveau de unde știi că pămîntul care ardea era cărbune. Dar stăpînirii de atunci puțin i-a păsat și comoara neagră a rămas mai departe o taină a adîncurilor.

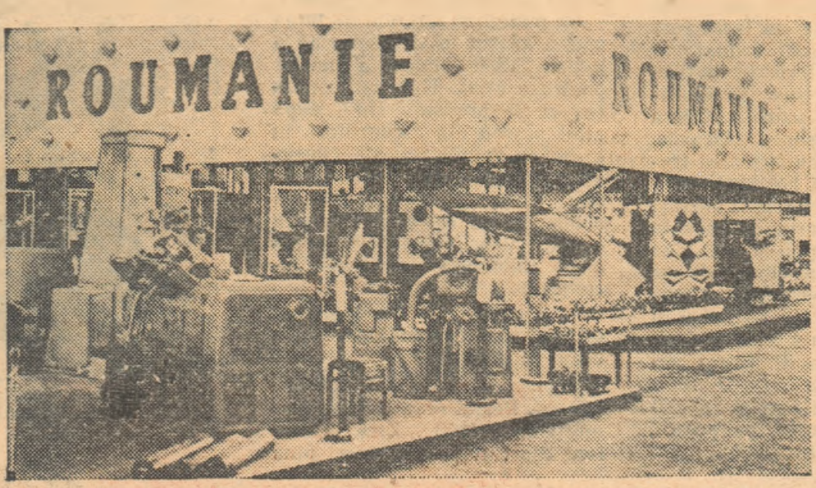
Abia peste cîteva zeci de ani, fiul său, Galben Ion al lui Ion, avea să știe ce bogăție ascunde pămîntul Uricaniului. A aflat numai după ce poporul nostru, eliberat de sub asuprirea moșierilor și capitaliștilor a început să gospodărească cu sîrg și chibzuință bogățiile țării. Pe-atunci Uricanii erau așa cum îl lăsaseră vechile regimuri: un sat umil, cu cocioabe sărace. N-avea măcar o școală, cît de mică...

★

Galben Pătru poartă numele bunicului său, cel care a descoperit demult că „pămîntul arde". Are opt ani și-i născut într-o zi de bucurie, cînd în satul strămoșului său Uric s-a deschis prima gură de mină, din care s-a scos primul vagonet de cărbune. Atunci au apărut aici și primele construcții, care anunțau nașterea unui nou oraș.

Zilele treceau și mereu alte înfăptuiri schimbau viața oamenilor. Cu fiecare an nou împlinit de nepotul lui Uric, se ridicau aici blocuri înalte pentru locuitorii harnici, magazine pline de belșug, un cinematograf și un club — unde mulțimea se adună să se înveselească după muncă. S-a mai construit apoi o școală, un dispensar și iar o școală. Grija Partidului este nemărginită. Oamenii sînt bucuroși, iar așezarea crește ca-n poveste.

I. STRAUȚ

★ FABRICAT ÎN RPR ★

In Romînia trecutului domnea sărăcia, înapoierea economică. Industria? Ca și cum n-ar fi existat. O singură cifră spune totul: în 1938, Romînia importa 95 la sută din mașinile și utilajele de care avea nevoie...

Dar anii de după eliberare au adus prefaceri uriașe. S-au înălțat zeci de uzine și fabrici noi. Mașinile, utilajele industriale fabricate astăzi la noi nu numai că pot satisface nevoile interne, dar o bună parte dintre ele sînt exportate în diferite țări, pînă în cele mai depărtate colțuri ale lumii. Strungurile, tractoarele, utilajul petrolifer purtînd marca „Fabricat în R.P.R.", ajung pînă în Argentina, Birmania, Grecia sau Egipt. Produsele romînești sînt mult apreciate de specialiștii din aceste țări. De pildă firmele W.B.E. din Austria și „Ibrahim El Zahr" din Egipt au felicitat uzinele „Iosif Ranghet" pentru minunatele calități ale strungului romînesc „S-3". Revista „Tehnique et comerce est-ouest" din Geneva are numai cuvinte de admirație pentru faimoasa turbină romînească de foraj. Ziarul grecesc „Thessaliko Nea" se ocupă de asemenea pe larg de calitatea excepțională a tractoarelor romînești. Și nenumărate sînt scrisorile sau articolele din presa de peste hotare care aduc laude produselor tinerei noastre industrii. Toate acestea vădesc cu prisosință ce minunate roade a dat munca creatoare a poporului nostru liber, sub înțeleapta conducere și îndemnul viu al Partidului.

In fotografiile de sus. Stînga: Și la Paris, ca la atîtea expoziții internaționale, produsele industriei romînești au cucerit admirația miilor de vizitatori. Dreapta: Faima tractorului romînesc UTOS-45 a trecut de mult hotarele.

NOUTĂȚI TEHNICE

● La uzinele „Gheorghe Gheorghiu-Dej" din Tîrgoviște a fost fabricată prima instalație romînească de intervenție la sonde. Ea se compune dintr-o turlă înaltă de 20 de metri și un troliu, montate pe un autocamion. Instalația se poate deplasa cu ușurință și rapid de la o sondă la alta.

● Uzinele metalurgice „Independența" din Sibiu au realizat prototipul unei sondeze subterane care funcționează cu aer comprimat și are 3.500 de turații pe minut. Sondeza servește la detectarea în mină a straturilor de cărbune.

MUNCITORII AU APĂRAT UZINA

In vale, uzina electrică se vede ca o jucărie albă, suspinută parcă de-asupra oceanului verde al pădurilor de conductorii liniilor de înaltă tensiune ce traversează munții.

Gheorghe Lăpușan o privește ca și cum ar vedea-o pentru prima oară. După tăcerea lui îndelungată, după jocul catifelat al privirilor înțeleg că vecinul meu, puternic și viguros la trup, s-a emoționat ca un copil. Intr-un tîrziu, se întoarce spre mine și privește domol, stăpînit de amintirile răscolite.

— Dacă n-o apăram atunci, o distrugeau fasciștii, o pierdeam... De la Someșul Rece n-ar mai fi pornit lumina spre Cluj... Pentru ea a căzut Dumitru Cadiș...

Apoi, tace iar îndelung, cu ochii ațintiți la uzina cea albă, tupilată în găvanul văii. Pesemne, furat din nou de șuvoiul amintirilor, retrăiește clipele acelea de luptă pe viață și pe moarte împotriva fasciștilor pentru salvarea uzinei electrice.

★

...Era la începutul lui septembrie 1944. Hăituite din urmă de armatele eliberatoare sovietice și romînești, suferind înfrîngeri după înfrîngeri, trupele hitleristo-horthyste se retrăgeau spre pustă. In turbarea lor, căutau să distrugă tot ce le ieșea în cale. Evacuau fabrici, aruncau în aer poduri și uzine, incendiau case, ucideau. Muncitorii care lucrau la hidrocentrala de la Someșul Rece, au aflat că și uzina lor e sortită distrugerii de către cotropitori. In fiecare ceas se așteptau la un atac. Rețeaua de înaltă tensiune dinspre Cluj fusese dinamitată. **Gheorghe Lăpușan — „uriașul" — i-a adunat pe toți și le-a vorbit despre datoria lor** de a apăra uzina. Partidul comunist, partidul muncitorilor le cerea aceasta.

Pe atunci Lăpușan nu purta în buzunar un carnet roșu. Dar cunoscuse partidul, luptase sub stindardul său în acțiunile sindicatelor roșii, organizate în rîndul muncitorilor forestieri, printre care se numărase și el cu ani în urmă. El le-a vorbit și cîtorva flăcăi de nădejde din satul Someșul Rece din apropiere. I-a mobilizat și pe ei pentru apărarea uzinei. Grupului i s-au alăturat și alții în frunte cu învățătorul Iosif Marius.

De la pichetul companiei fixe aflat în apropiere, au făcut rost de arme. „Uriașul" a luat comanda acestei formații patriotice, instalînd-o sus, pe înălțimile din jurul uzinei. Cîțiva flăcăi au fost trimiși iscoade, pentru a comunica mișcarea trupelor hitleriste și horthyste care se infiltraseră pe la Vlaha și Săvădisla și apăruseră sus la Vinta. O săptămînă și mai bine oamenii nu s-au clintit de pe poziții. Copiii mecanicului Cadiș — Gheorghe și Ion — femei și bătrîni, ca Eremia Stan și Iosif Precup din satul Păltineni, ori Gheorghe Crișan și Dumitru Pleșa, muncitori bătrîni în uzină, le cărau acolo, pe poziții, mîncare și muniții.

In zorii zilei de 14 septembrie tînărul Vasile Marinca, aflat la postul cel mai înaintat de observație, a alergat într-un suflet la Lăpușan.

— Vin.

Intr-adevăr, pe sub poala pădurii coborau hitleriștii, urmați de cîteva care cu muniții și două branduri. Inaintau în siguranță, încrezători, nebănuind că pătrund într-un cerc de foc.

— Nu trage nimeni pînă nu ajung la podul din vale — a dat vorbă din om în om Lăpușan.

Ii era teamă că primind riposta pe înălțimi, hitleriștii au să-și îndrepte tirul brandurilor asupra uzinei. Cînd dușmanul a ajuns la pod, pe loc deschis, cotind pe drumul care duce la hidrocentrală, o ploaie de gloanțe s-a năpustit asupra lui din față și din flancuri. Mai întîi au fost împușcați caii de la căruțele cu muniții. Hitleriștii s-au aruncat în șanțuri și sub pod, trăgînd de acolo.

— Să fie ținute sub foc căruțele, ca nici un hitlerist să nu se poată apropia de muniții și de branduri. — a ordonat Lăpușan grupei de pușcași de lîngă el.

Tactica era bună. După cîteva ceasuri, hitleriștii au terminat gloanțele care le aveau asupra lor. Nici someșenii nu mai aveau multe. De la înălțime au început atunci să zboare prin aer grenade cu bubuit asurzitor. De pe piscul prăpăstios de deasupra hitleriștilor, cîțiva oameni au prăvălit cu zgomot în vale cîteva stînci pregătite dinainte.

La marginea șanțului de lîngă pod, a apărut în vîrf de armă o batistă albă. Focul a încetat pentru o clipă. Hitleriștii anunțau că se predau. Unul după altul, ieșeau din ascunzători, în drum, cu mîinile ridicate. Gheorghe Lăpușan a luat cu el pe Albim Moraru și încă alți cîțiva oameni și au coborît. Hitleriștii căutau cu ochii îngroziți la oamenii îmbrăcați civil care-i înconjurau.

— Partizani — a îngăimat ofițerul care comandase — și a căzut în genunchi.

Lăpușan i-a numărat: 106 prizonieri. Restul erau prin șanțuri morți sau răniți. Zece oameni i-au escortat pe prizonieri pînă la comandamentul companiei din Răcătău. Ceilalți someșeni au rămas pe poziții, ținînd sub bătaia armelor convoaiele ce coborau din spre Vînta, unde apăruseră din nou alți hitleriști. Brandurile și munițiile capturate le-au prins foarte bine. In timpul bătăliei a căzut, lovit de un glonte dușman, mecanicul Dumitru Cadiș. „Nu vă lăsați, apărați uzina — este datoria noastră, a muncitorilor, așa ne cere Partidul Comunist" — au fost ultimele lui cuvinte. Doi băieți, unul de 9, altul de 13 ani, copiii lui, Ion și Gheorghe, stau aplecați, frînți de durere, peste trupu-i însîngerat. După puțin timp, însă, ei s-au întors din nou la misiunea ce le fusese încredințată: cărau muniții sub focul dușman, pentru cei care, cățărați pe baricadele munților, apărau uzina.

Lupta a mai durat cîteva zile. Patrioții n-au dat un pas înapoi pînă nu au sosit armatele sovietice și romînești de i-au izgonit pe hitleriști. Ultima dorință a muncitorului Cadiș a fost îndeplinită: uzina trăiește, zi și noapte produce energie.

★

...Cobor în vale, urmîndu-l pe Gheorghe Lăpușan. Pe drum, îmi arată locul pe unde au dus ei luptele acum 14 ani pentru apărarea hidrocentralei de la Someșul Rece. Cînd ajungem la uzină îmi prezintă pe cîțiva dintre luptătorii de atunci: dulgherul Dumitru Maier, mecanicul Ion Baciu, paznicul Stan Gavrilă și mașinistul prim Gheorghe Coman Cadiș fiul celui căzut.

Mă conduce apoi în sala vuitoare a mașinilor, unde se nasc fulgerele energiei. Acolo, pe o bucată de tablă, prinsă pe zid, se află scris, citeț, cu litere de mînă, de către Albim Moraru, îndată după luptă, aceste emoționante rînduri: „In memoria fratelui de muncă și luptă pentru existența și apărarea acestei uzine — Dumitru Cadiș — căzut la datorie în ziua de 14 IX 1944. Fie-ți memoria eternă și jertfa binecuvîntată".

ION STAVARUȘ

Reprodus din ziarul „Scînteia" nr. 4293.

Desene de C. MALIN

Mărturii din zilele eliberării

(Urmare din pag. a 3-a)

dreptul de la lucru, femei, bătrîni și chiar copii. Ei au ascultat atunci cuvîntul conducătorului iubit al partidului nostru, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej: **„Regimul tîlhăresc al lui Antonescu a fost doborît. Prăbușirea lui se datorește faptului că ați ascultat în tot timpul luptei voastre glasul Partidului Comunist!"**

Cuvintele acestea au pentru noi, azi la 14 ani de la înfăptuirea actului de la 23 August 1944, un înțeles mai deplin: poporul nostru muncitor a obținut în anii care s-au scurs de atunci, din august 1944, victorii deosebite în lupta pentru construirea socialismului pentru că în fruntea acestei lupte a mers neabătut Partidul pentru că masele largi ale poporului nostru au strîns puternic rîndurile în jurul Partidului, pentru că au ascultat glasul, îndemnul înflăcărat al Partidului.

AMINTIREA UNUI PRIETEN

Pentru mine, ziua de 23 August, sărbătoarea eliberării patriei noastre, este și un prilej de a retrăi în aduceri aminte zilele de luptă din '44. N-aveam pe atunci nici

douăzeci de ani. La chemarea Partidului, grupa noastră de U.T.C. s-a încadrat în formațiile de luptă ale gărzilor muncitorești. Cînd luptele pentru alungarea trupelor hitleriste de la Băneasa și Otopeni au luat sfîrșit eu, ca și alți tovarăși uteciști, m-am înrolat ca voluntar în divizia „Tudor Vladimirescu". Ce greu au trecut zilele de instrucție! Mi se păreau nesfîrșit de lungi și nu o dată mă încerca teama că nu voi mai putea ajunge să mă încaier și eu cu dușmanul. Abia cînd frontul era în Ungaria, a ajuns și unitatea din care făceam parte să primească botezul focului. N-a fost ușor. Incepuseră zile și nopți de veghe, atacuri neașteptate, marșuri lungi și obositoare și primejdia morții ce te pîndea în fiecare clipă. Intr-una din zilele acelea, unitatea noastră a primit ordin să plece în altă localitate, destul de îndepărtată. Obosit de nopțile nedormite, de atacurile la care participasem, cu fiecare pas ce-l făceam drumul îmi smulgea din puteri. Rămăsesem în urma tovarășilor mei. In spate, pe șosea, se auzea zgomotul unui motor: era un camion sovietic. Am făcut semn. Camionul s-a oprit și ostașul de la volan, zîmbindu-mi prietenos mi-a întins mîna. Mergea chiar în localitatea spre care se îndrepta unitatea romînă. Adam, așa se numea ostașul. Era din Georgia. Ne-am împrietenit repede. De atunci și pînă cînd ne-am întors în țară, la Timișoara, unitățile noastre au fost mereu împreună. Adam și cu mine eram nedespărțiți. Odată, cînd plecasem amîndoi într-o cursă, artileria dușmană ne descoperi. Tot ferindu-ne de focul inamic am intrat cu mașina într-o viroagă. Mașina s-a dat peste cap, eu m-am ales cu un picior scrîntit, iar Adam cu o lovitură puternică la cap. Deși era mult mai grav accidentat, el nici nu lua seama la ce i se întîmplase și se interesa îngrijorat de mine. Cu fiecare zi petrecută împreună, prietenia noastră se lega și mai puternic. In răgazul dintre două lupte, în adăposturi improvizate, depănam amintiri despre cei dragi. Ajunsesem să-i cunosc colhozul, unde înainte de război lucrase ca tractorist, familia, vecinii și tovarășii lui din îndepărtata Georgie. Tot timpul cît am fost împreună, dragostea de frate ce mi-a purtat-o mi-a luminat zilele grele, pline de încercări și primejdii, de pe front.

De cînd ne-am despărțit, sînt ani. Dar și azi regăsesc ceva din prietenul meu în filmele sovietice și în cărțile ce-mi sînt atît de dragi, cărțile despre oamenii din Uniunea Sovietică.

Regăsesc ceva din dragostea prietenului meu în ajutorul ce-l primește uzina noastră din țara lui. Iată unul din multele exemple care se pot da: fără motoarele ce

ni le trimit sovieticii, noi n-am fi putut fabrica utilajul petrolifer de care avea nevoie țara noastră".

ION GENUCHI

strungar la uzinele „Mao Țze-dun"

Pentru pace, pentru libertatea popoarelor

La Organizația Națiunilor Unite, unde reprezentanții statelor se adună pentru a rezolva probleme de însemnătate internațională, se discută în zilele acestea un lucru nespus de important pentru soarta păcii: agresiunea imperialistă din Orientul arab. Cu săptămîni în urmă, guvernele S.U.A. și Angliei au trimis în mare grabă, în Liban și Iordania, numeroase trupe de ocupație, puternic înarmate. De atunci, oamenii cinstiți din întreaga lume urmăresc cu mînie și indignare faptele ce se petrec acolo. De pretutindeni s-au ridicat glasuri înfierînd cu străşnicie acțiunea criminală a colonialiștilor americani și englezi, glasuri care cer retragerea imediată a trupelor de ocupație. Dar imperialiștii n-au renunțat la planurile lor.

La cererea Uniunii Sovietice, care stă în fruntea luptei pentru pace, pentru apărarea libertății popoarelor, s-a convocat o sesiune extraordinară a Adunării Generale O.N.U. In cadrul discuțiilor purtate, Uniunea Sovietică a propus adunării un proiect de rezoluție în care se prevede retragerea imediată a trupelor agresoare din Liban și Iordania. Propunerea aceasta a fost sprijinită cu tărie de trimișii țărilor de democrație populară, de reprezentanții unor state mari ca India și Republica Arabă Unită. In fața acestei hotărîri a popoarelor, reprezentanții S.U.A. și Angliei fac însă totul pentru a împiedica rezolvarea conflictului, pentru a prelungi cît mai mult ocupația colonialistă în Orient. Ei nu se sfiesc să aducă motive mincinoase, șubrede, cum că Libanul și Iordania „erau amenințate indirect" și că au trimis trupele acolo la cererea conducătorilor acestor țări. Adevărul e însă cunoscut de toată lumea. Libanul și Iordania sînt pentru colonialiști un fel de mină de aur. Petrolul — aurul negru al acestor țări — se scurge în rezervoarele trusturilor americane și engleze, aducîndu-le cîștiguri uriașe. La jaful acesta îi ajută slugile lor plecate, președintele Șamun al Libanului și regele Hussein al Iordaniei. Văzînd însă că sub puterea mișcării de eliberare a popoarelor arabe aceste păpuși de paie se clatină, imperialiștii au trimis armata ca, la nevoie, să înăbușe în sînge lupta popoarelor, iar aurul să curgă mai departe în buzunarele lor.

Un „nu" hotărît se ridică însă ca un zid în calea mîrșavelor planuri colonialiste. Uniunea Sovietică, apărătoarea celor mai sfinte drepturi ale popoarelor, luptă fără răgaz pentru curmarea agresiunii. Alături de ea, sînt marea Chină, celelalte țări de democrație populară, toate țările care iubesc pacea.

La Organizația Națiunilor Unite și-a spus cuvîntul și țara noastră. In cuvîntarea rostită de tovarășul Avram Bunaciu, ministru al Afacerilor Externe al R.P.R., au fost demascate fără cruțare uneltirile imperialiștilor din Orient, a fost cerută cu tărie retragerea imediată a trupelor agresoare. A răsunat acolo glasul întregului nostru popor muncitor, care luptă pentru apărarea păcii, pentru viitorul senin al copiilor.

RADIO GLOB

● In ziua de 17 august, aviația americană a încercat să lanseze o rachetă pentru explorarea spațiului lunar. Dar, spre marea dezamăgire a miilor de spectatori adunați la Cap Canaveral, racheta a ...explodat în aer, la 77 secunde după lansare. Seria insucceselor științei americane a sporit cu încă unul.

● Așa cum scrie revista „Znanie Sila", nu peste mult timp Uniunea Sovietică va realiza un satelit artificial, prevăzut cu un post de retransmisie a emisiunilor de televiziune. In felul acesta, 2.200.000.000 de locuitori ai globului vor putea recepționa programul centrului de televiziune din Moscova.

● Tot mai mulți oameni nevinovați cad victime experiențelor criminale cu arma nucleară, efectuate de imperialiștii americani. De curînd, două vase japoneze, „Kadzaukawamaru" și „Yeihomaru", au trecut prin apropierea zonei de experiențe. Aproape întreg echipajul vaselor s-a îmbolnăvit.

● Marele cîntăreț american Paul Robeson, care se află acum la Moscova, a stat de vorbă cu un ziarist romîn. El a transmis poporului nostru un cald salut prietenesc, făgăduind că nu peste multă vreme ne va vizita țara.

Tradiționalul FOC DE TABĂRĂ al „Scînteii pionierului"

Nimeni n-ar putea spune care a fost clipa cînd, ca un torent, s-a revărsat veselia printre zecile și sutele de pionieri din Capitală veniți la serbarea focului de tabără al „Scînteii pionierului." Nimeni n-ar putea spune care a fost această clipă pentru că, de fapt veselia, rîsul, cîntecul, au pătruns în parcul mare al Palatului pionierilor o dată cu pionierii și școlarii care în mai puțin de o jumătate de oră au împînzit tot locul. Numai cine n-a fost niciodată la o serbare pionierească sau n-a fost niciodată în mijlocul pionierilor, nu-și poate închipui cît de frumoasă a fost această zi, cîte clipe emoționante au trăit copiii și pe lîngă ei și cei mai în vîrstă, profesorii și instructorii...

Iată aici estrada unde se țin concursurile de recitări și cîntece, iată ringul unde se premiază cei mai buni dansatori, iată locul marcat unde se întrec cei care merg mai bine cu picioroangele sau cei care se descurcă mai ușor cu mersul în... saci!

Fără îndoială, nu-i ușor lucru să te hotărăști să cînți un cîntec pentru prima dată în fața atîtor ochi ce te privesc plini de curiozitate! Dar cînd știi că acești ochi sînt ai prietenilor tăi, îți iei inima în dinți și cînți, iar ropotul de aplauze și felicitările lor te răsplătesc de zece ori mai mult decît jocul mecano sau cel de domino pe care l-ai primit. Adineaori ai cîntat tu și te priveau ceilalți, acum cîntă prietenul tău și tu îl asculți, după aceea alergați amîndoi să-i vedeți pe cei care se întrec la picioroange în hazul tuturor... Acum aici, peste zece minute dincolo, timpul trece. Dar ce s-a întîmplat? Toată lumea aleargă către poenița unde, în așteptare stau vreascurile așezate unul peste altul, într-o piramidă uriașă. Rîzînd și glumind, cu prietenii, nici n-ai auzit că peste cîteva clipe se va aprinde focul. Și, dintr-o dată, s-a ivit ca din pămînt, în exclamațiile pline de uimire și bucurie ale tuturor... Ura! Uraaa! „Inalță-te foc către zarea albastră..." Alături de ceilalți copii cînți și-i așa de bine, te simți ușor ca un fulg și parcă ai vrea să ai aripi să zbori, să privești de undeva de sus frumusețea acestei clipe să vezi printre copacii puternici și înalți dansînd limbile de aur ale focului, să te bucuri de priveliștea măreață a palatului luminat ca în basme, acest palat pentru care părinții și frații tăi mai mari au luptat ca să ți-l dăruiască...

Iată aici, lîngă tine două fetițe. Ai vorbit cu ele, sînt tocmai din Rădăuți, satul Frătăuți. Le cheamă Maria Codilinschi și Ivănuță Elena. Au venit în București la rude, pentru două săptămîni — și nu le-a răbdat inima să nu viziteze și Palatul pionierilor. Privesc cu ochi mari, mari, focul care arde, parcă, pînă la cer. Peste cîteva zile se vor întoarce în satul lor. Știi că ele vor povesti pionierilor de acolo despre acest foc de tabără, despre palatul acesta minunat — și te simți mîndru

I. TOMA

E MINUNAT IN JURUL FOCULUI DE TABĂRĂ!

Acolo unde e mai multă nevoie de noi

Cu puțină vreme înainte de sfîrșitul anului școlar, între noi s-au iscat o sumedenie de discuții cu privire la ceea ce vom face de acum încolo. Doar absolviserăm clasa a VII-a și fiecare trebuia să ne alegem un drum în viață. Unii spuneau că vor să se înscrie la o școală medie, alții la școli tehnice. Noi însă, vreo douăzeci la număr, am hotărît să mergem la o școală profesională de industrializare a lemnului. Chiar în orașul nostru există o asemenea școală.

Această hotărîre n-am luat-o așa, întîmplător. Vedem în fiecare zi scurgîndu-se pe Bistrița, în jos, zeci și zeci de plute ce aduc din vîrful muntelui bușteni pentru fabricile de cherestea. Știm că industrializarea lemnului se dezvoltă din ce în ce mai mult și patria are nevoie de tot mai mulți muncitori calificați care să lucreze în această ramură.

Tocmai de aceea vom urma cursurile școlii profesionale de industrializare a lemnului.

Un grup de pionieri de la Șc. de 7 ani nr. 8 și 9 — Piatra Neamț

Recunoștință

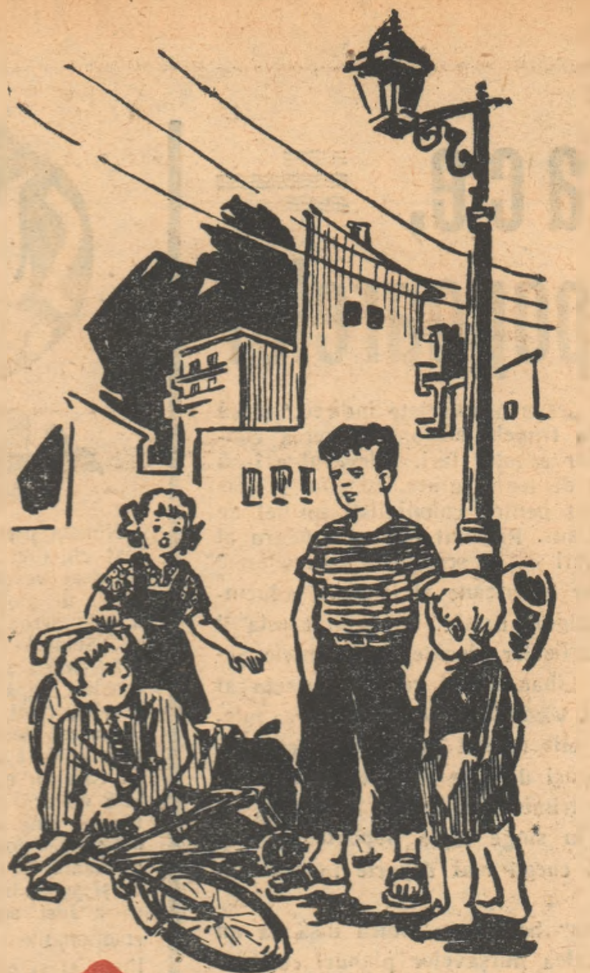
Noi, pionierii grupei I-a din unitatea nr. 2 din Tg. Mureș, am auzit deseori povestindu-se despre luptele duse pentru eliberarea orașului nostru, despre eroismul ostașilor sovietici care l-au eliberat cu prețul vieții lor.

Toate acestea ne-au făcut să ne gîndim ce am putea face să mulțumim într-un fel acestor ostași. După multe frămîntări, am găsit că cel mai bine ar fi să mergem la cimitirul eroilor sovietici din orașul nostru și să luăm sub îngrijire mormîntul unui ostaș sovietic. Aici ne-am oprit la mormîntul lui Duțievici Petrov, care a căzut în luptele duse pentru eliberarea orașului Tg. Mureș.

Promitem pionierilor sovietici și familiei eroului să vom îngriji acest mormînt, că floarea recunoștinței nu se va ofili pe mormîntul eroului căzut pentru viața noastră fericită.

In numele grupei I-a din unitatea nr. 2 Tg. Mureș
DOBOȘ ALEXANDRU

Sandalele de lemn

de Al. Ovidiu Zotta

Cearta din dimineața acelei zile de iunie 1940 pornise tot de la pantofi. De la pantofii lui Florian, firește, pentru că noi, ceilalți băieți de pe stradă, aveam alte preferințe în materie de modă. Astfel, în sezonul aprilie-noiembrie purtam niște zvelte picioare goale, iar în restul timpului și după gust galoși vechi cu aplicații de pînză de sac, bocanci găuriți cu barete de frînghie, ori niște eleganți tîrlici împletiți din lînă putredă adăugită cu sfoară...

...Poate că la urma urmelor prea puțin ne-ar fi păsat de pantofii lui Florian, dar vezi că el la fotbal venea întotdeauna încălțat — și mingea era a lui. Pe vremea aceea, o minge de fotbal era o raritate; cine o avea era stăpîn absolut pe tot maidanul. Ca Florian, de pildă... Era răutăcios, pîrîtor, îngîmfat, juca prost, nu știa să tragă nici un șut ca lumea, dar cu toate acestea era căpitanul echipei. Primea în joc pe cine voia, dădea afară pe cine dorea, contesta golurile după cum i se năzărea și nimeni n-avea curaj să-i spună nimic. Alminteri, la cea mai mică supărare, Florian ar fi spus „nu mai joc" și ar fi plecat cu mingea.

Temerea aceasta ne-a ținut multă vreme în frîu. Incepuserăm să ne deprindem cu nazurile lui Florian. Dar cu pantofii lui nu era chip să ne obișnuim. Ați jucat vreodată fotbal, desculți, împotriva unui adversar încălțat cu pantofi cu talpa groasă de trei degete? E o adevărată nenorocire... Cînd vine cu mingea, te dai la o parte —, cînd te atacă, îi cedezi balonul, cînd te driblează, îl lași în pace, că altfel... Așa că odată n-am mai putut răbda și l-am rugat:

— Scoate-ți, măi, și tu pantofii, că ne-ai cotonogit de tot.

— Nu se poate! Cum o să stau desculț? Mă vede lumea. Răcesc. Mă înțep.

— Dar pe noi nu ne vede lumea?

— Ba da. Dar voi sînteți săraci.

Simplu, nu? Noi eram săraci, deci puteam să ne facem de rîs, să răcim, să ne înțepăm. N-am mai putut răbda — și l-am pocnit pe Florian drept între ochi. M-a privit mirat, apoi a început brusc să plîngă, și-a luat mingea și a rupt-o la fugă. Cînd a ajuns la vreo 20 de metri depărtare, s-a oprit, s-a întors în loc, m-a ocărît, mi-a descris în cîteva cuvinte în ce fel are să mă bată cînd m-o prinde prin fața casei lui și a tulit-o mai departe, căci mă făcusem că fug după el.

— Uite, măi, lua-te-ar naiba! A plecat cu mingea din cauza ta! se încruntă unul dintre cei rămași.

Sterică, băiatul hamalului din colț, se gîndi o clipă și-i spuse aceluia:

— Ia, gura! Sandu i-a făcut foarte bine lui Florian. Dacă vrei să știi, îmi pare rău că mi-a luat-o înainte.

★

Dacă diminețile îmi erau consacrate fotbalului, apoi după amiezile le rezervam pentru altceva. Pe strada vecină locuia o fată. O chema Lidia și era fiica unui patron de garaj și de taximetre. Lidia avea vreo 14 ani și era tare frumoasă: fină, delicată, cu ochii mari și curați. Prea bine n-o cunoșteam; dacă schimbasem cu ea zece vorbe de cînd o știam. Totuși, cea mai mare plăcere a mea era să mă plimb pe strada ei atunci cînd ieșea cu bicicleta. Și ieșea întotdeauna după amiază. Făcea cîteva ture, iar eu o priveam. Nu încercam să-i zic nimic. Mă temeam să nu mă repeadă.

Deci, cînd soarele căuta spre asfințit, mă spălam, îmi făceam freza și mă încălțam. Aveam niște sandale cu talpă de lemn pe care mi le făcusem singur dintr-o pereche de galenți, cum se numesc papucii cu tălpi de lemn. Știți, pe strada Lidiei nu mă duceam niciodată desculț.

Așa făcui și în după amiaza aceea. Și, la vremea potrivită, apărui la locul știut. Lidia tocmai ieșea. Era îmbrăcată cu o rochie de mătasă albastră, care-i ședea de minune. Printre spițele bicicletei petrecuse cercuri concentrice de hîrtie colorată. Imi plăcu — și începui să casc gura conform obiceiului.

Deodată, înlemnii. De după colț apăru — cine credeți? Florian. Florian, călare pe o bicicletă nouă-nouță. Se apropie de Lidia, îi strînse mîna, spuse ceva care o făcu să rîdă și apoi porniră amîndoi pe biciclete, ghidon lîngă ghidon. Pînă acum, o priveam pe Lidia fără nici un sentiment neobișnuit, fără nici o strîngere de inimă. Dar acum, mă duru sufletul. Imi venea să strig de ciudă, văzîndu-i cum fac ture pe stradă unul lîngă altul. Și, colac peste pupăză, îmi plezni pe neașteptate și cureaua unei sandale. Era o catastrofă... Ce să fac? Să-mi iau sandalele în mînă și să încerc să mă fac nevăzut? Nici gînd. M-ar fi zărit îndată. Să încerc să merg așa, pe tîrșite? Greu... S-ar fi observat numaidecît. Nu-mi rămînea decît un singur lucru de făcut; să stau locului pînă ce Lidia avea să se sature de plimbare și să intre în casă. Oftînd, mă rezemai de un stîlp și, prefăcîndu-mă neatent la cei doi, începui să fluier. Deodată, tresării: Nicușor, băiețașul proprietăresei noastre, apăruse în capul străzii. Intr-o clipă întrezării soluția salvatoare și-l chemai. Veni fuga:

— Ce-i, nene?

— Ascultă, vrei să-ți dau ție zmeul meu ăla albastru?

Lui Nicușor nu-i veni să-și creadă urechilor!

— Mă păcălești?

— Nu te păcălesc. Ți-l dau. Pe cuvîntul meu. Ți-l dau, numai du-te fuga acasă și adu-mi o sîrmuliță. E un ghem întreg în magazie.

— Ce să faci cu ea?

— Să-mi leg cureaua la sanda. Hai, fugi! Dacă nu crezi că-ți dau zmeul, poți să-l iei de pe acum; e tot în magazie.

Aceste din urmă spuse îl convinseră definitiv pe Nicușor.

— Atunci dau fuga. Tii, ce zmeu grozav!

Și porni în goană. Dar în clipa cînd trecu pe lîngă Florian, acesta frînă, îl întrebă răstit ceva pe bălețaș și apoi, încălecînd din nou, o ajunse pe Lidia. Apoi, manevrară într-așa fel încît să treacă amîndoi pe lîngă mine. Incetinind, Florian îmi spuse suspect de prietenos:

— Ce faci tu, măi, Sandule? Ce stai aici, ca un stîlp? Iei aer? Uite, dacă vrei îți împrumut bicicleta mea să te plimbi cu Lidia.

Inghețai; Florian știa. Aflase de la Nicușor de catastrofa care mi se întîmplase și-acum încerca să mă facă de rîs în fața fetii. Se răzbuna pentru pumnul de dimineață.

— Hai, măi, te sui? spuse Florian descălecînd și cotind spre mine ghidonul.

Afurisitul, să nu fi știut de situația în care eram, nici nu s-ar fi gîndit să mă lase să-i ating bicicleta.

— Nu-mi trebuie, nu-mi place să merg cu bicicleta.

— Dar, te rog! insistă, dulce Florian.

— Lasă, poate că nici nu știe să pedaleze, interveni Lidia.

Incălecară și porniră din nou. Cînd ajunse în colțul străzii, Florian întoarse, zîmbi unui gînd nou și, ridicîndu-se în șea, porni ca o vijelie spre mine. Douăzeci de metri, zece, opt...

(Urmărea să mă facă să mă dau deoparte — și astfel povestea cu sandaua să iasă la iveală!)

...Cinci metri, trei... Inchisei ochii, așteptînd îngrozit lovitura, dar nu mă clintii.

Cînd îi deschisei, îl văzui pe Florian prăbușit, cu bicicleta peste el. Cotise în ultimul moment.

— Nătărăule, de ce nu te dai la o parte? De ce încurci drumul? Dobitocule!

Simții că mă înăbuș de ciudă. Mă înjura. Mă jignea. Avea curaj. Știa că nu-mi dă mîna să mă mișc. Ah, dacă ar fi intrat Lidia în casă... Dar nu intra. Era lîngă noi, la doi pași, și mă privea disprețuitoare. Cred și eu: mă lăsam jignit fără să mișc un deget.

Dar în sinea mea, numai eu știam ce era. Imi mușcam limba, îmi înfigeam unghiile în palme ca să nu sar la Florian. In clipa aceea, apăru, gîfîind, și Nicușor. Fluturînd într-o mînă zmeul, neastîmpăratul îmi strigă de departe:

— Nene, ți-am adus sîrma să-ți legi sandaua!

Mi se înmuiară picioarele. Visam? Da' de unde... Nicușor o ținea landra:

— Am adus sîrma, nene! Leagă-ți sandaua și hai să înălțăm zmeul!

Nu mai era nimic de făcut. Totul fusese dat pe față. Prima mișcare fu către Nicușor, să-l lovesc. Dar îmi dădui seama că nu avea nici o vină. Ce știa el, mic și prost cum era...

Mă întorsei către Florian. Ingălbenise. Iși dădea seama că nu mă mai reținea nimic. Se uita cu ochi hoțești în jur, făcîndu-și planul cum s-o șteargă. Supraveghindu-l îndeaproape, îmi scosei cu mișcări măsurate sandalele și i le arătai Lidiei:

— Uite, uite de ce nu m-am mișcat! Aveam galentul rupt și mi-era rușine că ai să bagi de seamă. Florian știa totul, de aceea a făcut tot ce a făcut. A vrut să mă facă de rîs în fața ta, înțelegi? Și-a dat seama că mi-e rușine de tine și a profitat, și-a bătut joc!

Lidia mă privi și în ochii ei cei mari zării întîi surpriză, apoi mirare și în cele din urmă milă:

— Ce sandale urîte! Cu talpă de lemn... N-ai altele? Păcat... De ce nu-i ceri lui Florian să-ți dea o pereche mai veche dintr-ale lui? Are o mulțime.

Vorbele Lidiei mă pocniră ca o măciucă. Il văzui pe Florian încercînd să fugă. Il apucai de guler:

— Stai, măi, Floriane, că nu-ți mai fac nimic. Vezi-ți, vedeți-vă de plimbare mai departe. Imbuibaților!

Și, luîndu-l de după umeri pe Nicușor, plecarăm să înălțăm zmeul.

Barbu Lăutaru

Vasile Barbu Lăutaru, de la a cărui moarte se împlinesc o sută de ani, a fermecat cu cîntecele lui cerul înstelat al Moldovei și prin fumul anilor, mai licăre și acum, pînă la noi, versurile simple:

„Eu sînt Barbu Lăutaru
Starostiii și cobzarul..."

Alături de taraful lui, el însuflețea cu jumătatea de bostan a cobzei bătrînești adunările și petrecerile și era așteptat pretutindeni. La mesele boierești, spre scăpătat de ziuă, bătrînul Barbu dădea glas și culoare cîntecelor pe care le murmura poporul obidit, cîntece șoptite, pe care strunele le făceau să răsune în voie, asemenea vîntului de răsărit prin pădurile toamnei.

Era fecior de robi, dar fețele boierești i-ar fi sărutat călcîiele să-i audă glasul și l-ar fi înveșmîntat în aur. De multe ori însă, bătrînul lăutar părăsea mesele de ospețe cu bucate alese și vin cu mireasmă de tămîioară, pentru a cînta la nunți ori la botezuri sărace, între oamenii care-l iubeau și care-i purtau în suflet melodiile neuitate.

Faima tarafului lui Barbu a trecut hotarele țării. La o petrecere, țarul Rusiei, Alexandru I, a rămas fermecat de frumusețea cîntecelor moldovenești iar ziarele pariziene vorbeau despre geniul lăutarului din cetatea Iașilor.

Frantz Liszt, marele compozitor care a dăruit lumii „Rapsodiile" și „Preludiile" nemuritoare, făcînd o vizită poetului Vasile Alecsandri, la Mircești, l-a cunoscut acolo pe Barbu Lăutaru. Impresionat de geniul lui, l-a sărutat pe obrajii șănțuiți de ploi și de necazuri și i-a spus, cu puținele cuvinte romînești pe care le știa: „Măi, Barbule, tu ești mare artist!"

Din generație în generație, amintirea marelui lăutar a rămas nestinsă și cîntecele lui, tăinuite în inimi, șoptite pe strune de vioară, au străbătut zecile de ani.

Și cel mai frumos omagiu adus memoriei sale i-l aduce marele ansamblu de muzică populară romînească ce-i poartă numele, ansamblu care răspîndește, peste mări și țări, din Berlin pînă în îndepărtata Asie, geniul poporului nostru, pe care Barbu Lăutaru l-a slujit toată viața, cu dragoste și credință...

GHEORGHE TOMOZEI

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București. Piața „Scînteii" tel. 7.60.10. 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".